Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος — *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1911* — *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 34*

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ

ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

[Ἰνδικὸν παραμύθι]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *(Συνέχεια)*

Ὁ Νάλας ἀνέβηκε τότε 'ς ἕνα δένδρο ψηλὸ καὶ ἀπὸ κεῖ-πάνω εἶδε κάτι τι παράξενο.

Μπροστά του ἀνοίγουνταν ἕνα διάστημα ἐλεύθερο καὶ γύρω-γύρω ἔκαιγεν ἕνας κύκλος ἀπὸ φλόγες. Στὴ μέση τοῦ κύκλου ἦταν ξαπλωμένο ἕνα πελώριο φεῖδι, μακρὺ σὰν ἑπατὸ κορμοὶ δένδρων, δεμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἡ φωτιὰ ἔτριζε κ' ἔγλειφε μὲ φοβερὲς φλόγες τὲς κορυφὲς τῶν δένδρων, ἐγὼ τὸ φεῖδι 'στὴ λαύρα ἐκείνου τοῦ φούρνου, ἐσφύριζε καὶ στριφογύριζε μὲ ἀγωνία.

«Τὸ φεῖδι ἐσφύριζε καὶ στριφογύριζε...»
(Σελ. 269, στ. α'.)

Ὁ Νάλας δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὰ φεῖδια· λυπήθηκε ὅμως αὐτό, ποῦ τὸ ἔβλεπε σὲ τέτοιο φρικτὸ μαρτύριο, καὶ τοῦ φώναξε :

—Καλό μου φεῖδι, ποιὸς σοῦκαμε αὐτὸ τὸ κακό ;

— Δὲν εἶμαι φεῖδι, ἀποκρίθηκε τὸ φεῖδι, παρὰ ἕνας μάγος. Ἔκαμα κάποιο ἁμάρτημα καὶ γιὰ τιμωρία μου μεταμορφώθηκα σὲ φεῖδι καὶ καταδικάσθηκα νὰ ψηθῶ 'ς αὐτὴ τὴ φωτιά, ποῦ δὲ θὰ σβύσῃ, παρὰ ὅταν θὰ περάσῃ ἀπὸ 'δῶ ὁ βασιλιᾶς Νάλας καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νάλας, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ ψηφήσω τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ σ' ἐλευθερώσω. Εἶσαι ὅμως χίλιες φορὲς μεγαλήτερός μου. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σὲ σηκώσω ;

— Πέρασε τὴ φωτιά, ἐλευθερωτή μου, κ' ἔχε πεποίθησι 'στοὺς θεούς ! ἀποκρίθηκε τὸ φεῖδι.

Ὁ Νάλας κατέβηκε ἀπ' τὸ δένδρο. Ἔκοψε ἕνα χονδρό, ζουμερὸ φύλλο ἰνδικῆς συκιᾶς καὶ τὸ ἔβαλε 'στὸ στόμα του. Ἔτσι χώθηκε μέσα 'στὲς φλόγες. Τὰ ροῦχά του κατακάηκαν κι' ὁ ἴδιος τσουρουφλίστηκε. Τὸ συκόφυλλο ὅμως ἐκεῖνο τὸν ἐμπόδισε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὸν καπνό. Ἅμα ἔφθασε 'στὴ μέση τοῦ φλογίνου κύκλου, εἶδε πῶς τὸ φεῖδι εἶχε μικρύνει τόσο πολύ, ὥστε τώρα πιὰ δὲν ἦταν μεγαλήτερο ἀπὸ τὸ δάκτυλό του. Ἔκοψε τὸ συκόφυλλο στὰ δυό, τύλιξε τὸ φεῖδι μὲ τὸ ἕνα κομμάτι καὶ βγῆκε μαζί του ἀπ' τὴ φωτιὰ ζωντανὸς κι' ἀπείρακτος.

—Πές μου τώρα τὴν ἱστορία σου, τοῦ εἶπε τὸ φεῖδι.

Κι' ἀφοῦ ὁ Νάλας τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

—Ἔκαμες πολὺ ἄσχημα νὰφίσῃς τὴ γυναῖκά σου μονάχη στὸ δάσος,

«Βγῆκε μαζὶ μὲ τὸ φεῖδι ἀπ' τὴ φωτιά...»
(Σελ. 269, στ. 5')

καὶ ἂς νομίζῃς ἐσὺ πῶς ἔκαμες καλά.

—Μήπως κινδυνεύει ; ρώτησε ὁ Νάλας μὲ τρόμο. Τότε πρέπει νὰ πάγω νὰ τὴν εὕρω.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε τὸ φεῖδι. Σὰν μάγος ποῦ εἶμαι, βλέπω πῶς εἶνε τόσο καλή, ὥστε ὅλα τὰ καλὰ πνεύματα τὴν προσέχουν κι' αὐτὰ θὰ τὴν προφυλάξουν ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Ὁπωσδήποτε ἔκαμες ἄσχημα νὰ τὴν ἀφίσῃς, ὅπως ἔκαμες ἄσχημα καὶ νὰ χάσῃς τὸ βασίλειό σου.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἤμουν τρελλός, εἶπε ὁ Νάλας.

— Μετανοεῖς γιὰ τὸ σφάλμα σου ; πολὺ καλά ! Ἄκουσε τώρα. Ὁ Ριτουπάμας, ὁ Ραγιᾶς τῆς Ἀγιόδγας, χρειάζεται ἕναν ἁμαξηλάτη γιὰ τὸ ἅρμα του. Εἶνε γνωστότατο 'ς ὅλη τὴν Ἰνδία, πῶς δὲν ὑπάρχει καλλίτερος ἁμαξηλάτης

ἀπὸ σένα. Θὰ πᾷς λοιπὸν καὶ θὰ μπῇς στὴν ὑπηρεσία του. Εἶνε βέβαια πικρὸ γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια σου νὰ γίνῃς ὑπηρέτης ἄλλου ἀνθρώπου, ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σου. Ἔπειτα ὁ Ριτουπάμας ξέρει ἕνα μυστικό, ἕνα μαγικό, ποῦ τὸν κάνει πάντα νὰ κερδίζῃ στὰ τυχερὰ παιγνίδια. Κατάφερέ τον νὰ σοῦ τὸ μάθῃ, γιὰ νὰ ξανακερδίσῃς τὸ βασίλειό σου καὶ νὰ ξαναπάρῃς τὴ γυναίκα σου.

Τὸ φεῖδι γύρισε τότε καὶ τὸν ἐδάγκασε, πρᾶγμα ποῦ ἔκαμε τὸ Νάλα νὰ πορήσῃ πολύ. Ἀπόρησε ὅμως ἀκόμη περισσότερο, ἅμα εἶδε πῶς τὸ δάγκαμα ἐκεῖνο τὸν μεταμόρφωσε ὁλως-διόλου. Ἔγεινεν ἕξαφνα μικρόσωμος καὶ ἀσχημος.

— Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ σὲ γνωρίζῃ, τοῦ εἶπε τὸ φεῖδι. Ἀλλὰ πρέπει ἀκόμη νὰ λάλῃς καὶ ὄνομα. Νὰ ὀνομασθῇς Βαχούκας καὶ νὰ πᾷς στὸ Ραγιᾶ Ριτουπάμα. Νά, αὐτὸς ὁ δρόμος βγαίνει στὸ βασίλειό του. Πάρε κι' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι. Ἅμα θελήσῃς νὰ πάρῃς τὴν ἀληθινή σου μορφή, φθάνει νὰ τὸ φορέσῃς στὸ δακτυλό σου.

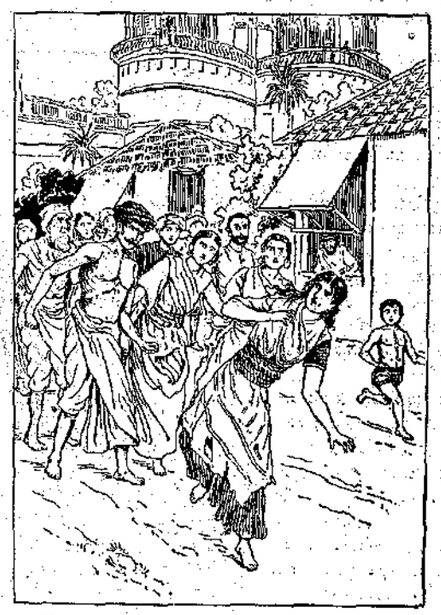

«Εἶνε Πὶκ-Σᾶ! νὰ τὴν ρίξουμε στὸ ποτάμι!..»
(Σελ. 270, στ. 6'.)

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, τὸ φεῖδι χάθηκε στὸ δάσος. Ὁ Νάλας ἔκρυψε τὸ δακτυλίδι στὴ ζώνη του καὶ πῆγε στὴν Ἀγιόδγα. Ἐκεῖ μὲ τὄνομα Βαχούκας, ἔγεινεν ἀμαξηλάτης τοῦ Ραγιᾶ καὶ τὸν ὑπηρέτησε πολὺν καιρὸ πιστὰ καὶ ἄξια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΙ ΑΠΕΓΕΙΝΕ Η ΡΑΜΑ

Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα, ἡ Ράμα ἔτρεξε στὴν πολιτεία, ποῦ ἦταν κοντὰ στὸ δάσος. Ἕνας μεγάλος τοῖχος τὴν τριγύριζε καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔφθασε ἡ ἀγνώριστη Βασίλισσα, οἱ φρουροὶ ἄνοιγαν τὲς πόρτες. Τοὺς εἶπε ποιὰ ἦταν· ἀλλά, ὅπως καὶ οἱ πραγματευτάδες, δὲν τὴν ἐπίστευσαν καὶ ὅσοι ἄνθρωποι ἦσαν ἐκεῖ, ἄρχισαν νὰ τὴν περιγελοῦν.

—Ἰδὲς τὴν ἀσχημομούτρα, τὴν κουρελιάρα, ποῦ λέει πῶς εἶνε βασίλισσα! φώναζαν μὲ γέλια. Καὶ τὸ πλῆθος τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω, ὅταν ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τοὺς δρόμους, τοῦ κάκου ζητῶντας ἕναν καλὸ ἄνθρωπο, ἕνα φίλο...

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε τρελλή! ἔλεγεν ὁ ἕνας.

— Ἐγὼ νομίζω πῶς εἶνε καμμιὰ Πὶκ-Σᾶ, φώναζεν ὁ ἄλλος. Τί λέτε, φίλοι μου; Τὴ δένουμε χεροπόδαρα καὶ τὴ ρίχνουμε στὸ ποτάμι; Ἂν δὲν πνιγῇ, θὰ πῇ πῶς εἶνε μάγισσα· καὶ τότε τὴν πᾶμε στὸ Ραγιᾶ μας γιὰ νὰ τὴν κρεμάσῃ.

— Ναί, ναί, εἶνε Πὶκ-Σᾶ! φώναζε ὅλο τὸ πλῆθος. Ἐλᾶτε νὰ τὴ ρίξουμε στὸ ποτάμι.

Ἡ δυστυχισμένη Ράμα, ἀπὸ τὸ φόβο της, τῶβαλε στὰ πόδια. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τὴν ἀκολουθοῦσε, ὡς ποὺ λαχανιασμένη, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, ἡ ἀγνώριστη Βασίλισσα ἔπεσε στὰ σκαλοπάτια τοῦ παλατιοῦ. Οἱ στρατιῶτες ἤθελαν νὰ τὴν διώξουν καὶ νὰ τὴν κτυπήσουν· ἡ μητέρα ὅμως τοῦ Ραγιᾶ, ἡ Γρηὰ-Ρήγαινα, ὅπως τὴν ἔλεγαν, τὰ εἶδε ὅλα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κ' ἔστειλε κάτω μιὰ σκλάβα της νὰ πάρῃ τὴ Ράμα καὶ νὰ τῇ στοὺς στρατιῶτες τοῦ παλατιοῦ νὰ διαλύσουν τὸ πλῆθος, ποῦ φέρθηκε τόσο ἄσχημα σὲ μιὰ ξένη καὶ φτωχὴ γυναῖκα.

Ὅταν ἡ Ράμα βρέθηκε μπροστὰ στὴ Γρηὰ-Ρήγαινα, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ἐκορόϊδευε κι' αὐτή, δὲν τῆς διηγήθηκε τὴν ἀληθινή της ἱστορία. Τῆς εἶπε μόνο πῶς ἦταν γυναῖκα ἑνὸς κτηματία ἀπὸ χώρα μακρινή, πῶς ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει καὶ πῶς οἱ κληρονόμοι του τὴν εἶχαν διώξει.

— Καλά· δὲν θὰ γυρίζῃς πιὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δυστυχισμένη γυναῖκα, τῆς εἶπε ἡ καλὴ Γρηὰ-Ρήγαινα. Θὰ σὲ πάρω γιὰ καμαριέρα μου.

Ἔτσι, ἐκείνη ποῦ ἦταν πρῶτα Βασίλισσα, ἔγεινε τώρα καμαριέρα. Τὴν μεταχειρίζουνταν ὅμως μὲ καλωσύνη, καὶ τὲς ὧρες ποῦ δὲν εἶχε ὑπηρεσία στὸ παλάτι, προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινε ὁ Νάλας καὶ νὰ εὕρῃ τρόπο γιὰ νὰ στείλῃ γράμμα στὸν πατέρα της.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΡΙΟ

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ

Ξελαρυγγιστήκαμε προχθὲς τὰ σουρουπώματα ὅλα τὰ παιδιὰ φωνάζωντας τὸ γατάκι μας. Πίς πίς ἐδῶ, πίτς πίτς ἐκεῖ. Ποῦ γατούλα! Σκορπισθήκαμε ὅλα, ψάχνωντας στὸ μαγειριό, στὰ κελλάρια, στὲς μάντρες, στὴν καλύβα, στὸν κῆπο... ἄφαντο τὸ γατάκι μας ἀπὸ τὸ πρωί.

— Μωρὲ Κώστα, λέγω στὸ μικρὸν ἀδελφό μου, δὲν πᾷς καὶ σ' ἀπάνω πάτωμα νὰ φωνάξῃς μήν εἶνε σὲ κανένα ντουλάπι κλεισμένο;

— Δὲ βαρεέσαι; μ' ἀπαντάει, ἂν ἦταν κλεισμένο θὰ σήκωνε τὸ στίτι ἀπὸ τὰ νιαουρίσματα· δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ γατάκι!

— Τί ἔγεινε λοιπόν;

— Ξέρω κ' ἐγώ; μοῦ μουρμουρίζει.

Καὶ σὰν νὰ μοῦ φάνηκαν τὰ μάτια του βουρκωμένα.

— Δὲν ντρέπεσαι, βρὲ Κώστα; τοῦ λέγω. Κλαῖς γιὰ τὸ γατί; Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε τρυπωμένο, ἢ θὰ εἶνε κλεισμένο σὲ κανένα γειτονόσπιτο. Στὰ ὕστερα κ' ἐ' ἂν χαθῇ, ἄλλο θὰ μᾶς κάνῃ ἡ γάτα μας.

— Ἐγὼ τὴ θέλω τὴ γατούλα! μοῦ φωνάζει τότε καὶ βάνει τὰ κλάματα στὰ γερά.

— Σώπα, καϊμένε, τοῦ λέγω, θὰ σὲ γελάσουν ὅλοι ἅμα σ' ἰδοῦν νὰ κλαῖς. Τώρα μεγάλωσες καὶ σύ.

Ἀκόμα χειρότερα. Ποῦ νὰ 'μερώσῃ ἐκεῖνος!

* *
*

Καὶ σὰ μαζευτήκαμε ὅλα στὴν αὐλή:

— Ἐγὼ ξέρω, μᾶς λέγει κλαίωντας, ποῦ εἶνε ἡ γατούλα μας καὶ δὲ φταίει ἄλλος κανένας...φταίει αὐτή. Τὴ φωναξα δυὸ ὧρες μὲ ὅλα τὰ δυνατά μου καὶ δὲν ἦρθε, εἶπα ὕστερα πῶς ἦρθε στὸ σπίτι μοναχή της, ἔρχομαι ἐδῶ, τὴ φωνάζω, δὲ φάνηκε πουθενά. Ἀπόμεινε στὸ λόγγο..

— Στὸ λόγγο; τὸν ρωτάει ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός μου. Ποιὸς τὴν πῆγε ἐκεῖ τὴ γατούλα;

— Ἐγὼ τὴν πῆγα, τοῦ ἀποκρίνεται. Μήπως ἤξερα πῶς δὲ θὰ θελήσῃ νὰ μ' ἀκούσῃ; Τὴν πῆρα μαζὶ μὲ τὸ σκυλί μας, τὴν Κατσιδέλω, γιὰ νὰ παίξουν καὶ νὰ κάνουν ἐκεῖ τὸ κυνήγι.

— Μὰ τὸ γατάκι θὰ κυνηγοῦσε ἡ Κατσιδέλω; αὐτὴ παίζει καθεμέρα μ' αὐτό.

— Σὰ δὲν βρίσκονταν ἐκεῖ λαγός, τί θὰ ἔκανε τὸ σκυλί; δὲ θὰ κυνηγοῦσε τὸ γατάκι;

— Αἴ, κι' ὕστερα;

— Νά, σὰν πῆγα στὸ λόγγο, ἀπόλυσα πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου τὴ γατούλα, ὕστερα ἔλυσα τὴν Κατσιδέλω ἀπὸ τὴν ἅλυσσο καὶ τὴ βάνω γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὸ γατί. Αὐτὸ τὸ χαμένο σκιάχτηκε καὶ κρύφτηκε, χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μου, καὶ τὸ σκυλὶ τράβηξε ἄλλον δρόμο.

— Καὶ τώρα; τὸν ρωτάει ὁ ἀδελφός μου Τάκης.

— Νά τί λέω νὰ κάνωμε. Νὰ πᾶμε ὅλοι αὔριο τὸ πρωὶ νὰ τὸ βροῦμε. Ἄλλος θὰ ψάξῃ ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, θὰ τὸ ξετρυπώσωμε. Μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὲς δικές σας τὲς φωνὲς καὶ νὰ φανερωθῇ, γιατὶ θὰ φοβᾶται τώρα ἀπὸ μένα. Καὶ νὰ πᾶμε ἔτσι γιὰ περίπατο νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ πατέρας καὶ μὲ μαλώσῃ. Ἂν τὸ μαρτυρήσετε, θὰ μαρτυρήσω κ' ἐγὼ ὅλους στὸν πατέρα.

— Ἔλα νὰ ἰδοῦμε, τοῦ λέμε, τί θὰ μαρτυρήσῃς γιὰ μᾶς;

— Ἐσὺ μιὰ φορὰ ἔφαγες τὸ γλυκὸ π' ἀλησμόνησε ἀνοιχτὸ ἡ μητέρα, μοῦ λέγει.

— Δὲν ἔφαγες τότε καὶ σύ; τὸν ρωτῶ.

— Ἐσὺ μοῦ ἔδωκες πάλι, μ' ἀποκρίνεται. Καὶ σύ, λέγει στὴν ἀδελφή μου, δοκίμασες κάποτε τὸ φαγὶ ἀπὸ τὴ φωτιά...

— Θὰ τὸ ἄφινα χωρὶς ἅλας;

— Μιὰ φορὰ τὸ δοκιμάζουν, κυρία μου. Ἐσὺ τότε πεινοῦσες καὶ πῆρες ἀράδα...Κ' ἐσύ, λέγει τοῦ ἀδελφοῦ μου, περιεργάζουσαν προχτὲς τὰ τσιγάρα τοῦ πατέρα.

— Μὲ εἶδες νὰ καπνίσω ποτέ, βρὲ ἀνόητε; τοῦ λέγει ὁ Τάκης.

— Δὲ σ' εἶδα, μὰ σὰ δὲν ἤμουν ἐγώ, τότες μπορεῖσες ν' ἄναβες κανένα. Κ' ἐσύ, λέγει στὴν μικρὴ ἀδελφή μου, θυμᾶσαι ποῦ ἔχυσες ὅλη τὴ μελάνη στὴν ποδιά μου καὶ δὲ σὲ μαρτύρησα;

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΕΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ὑδωρ μὲν ἄριστον! ἀναφωνεῖ εἰς ἕνα του ὕμνον ὁ παλαιὸς Πίνδαρος. Εἶνε ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀναφώνησις ἀνέρχεται συχνότερα εἰς τὰ φρυγμένα χείλη, ἐκείνων τοὐλάχιστον ποῦ τὴν γνωρίζουν...Ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ προσφέρῃ κανεὶς εἰς τὸν Πίνδαρον ἢ εἰς ἄλλον ποιητὴν διὰ νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸ νερὸν τώρα τὸ καλοκαίρι; Θὰ εὕρῃ καὶ μόνος του τὰς τρυφερωτέρας λέξεις διὰ τὸ πολύτιμον καὶ εὐεργετικὸν αὐτὸ πρᾶγμα. Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἐκεῖνο τὸ «ἄχ! κρύο μου, δροσερό μου νεράκι! ἀθάνατο!» ποῦ θὰ ἔλεγε καὶ ὁ πλέον ἀμαθής, ἀξίζει ὅσον καὶ τὸ «ἄριστον ὕδωρ» τοῦ μεγάλου λυρικοῦ.

Ἀλλ' ἤθελα τώρα νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ ποιητής διὰ νὰ τὸ ἐγκωμιάσω ὅπως τοῦ πρέπει! Ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, ποῦ μᾶς χαρίζει τὸ ζωογόνον του λουτρόν, ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς καλοκαιρινῆς μπόρας, ποῦ «ἀναγαλλιάζει τὸ χόρτο καὶ τὸ λουλούδι», ἀπὸ τὸ παγωμένον νερὸν τῆς πηγῆς, ποῦ μᾶς εὐφραίνει εἰς τὴν ἐξοχήν, ἕως τὸ νερὸν τῆς πόλεως, τῆς δεξαμενῆς, ποῦ τὸ κρυώνομεν εἰς τὰ αἰγινήτικα κανάτια ἢ εἰς τὴν παγωνιέρα... Τί θὰ ἐγινόμεθα μὲ αὐτὴν τὴν ζέστην, ἂν δὲν εἴχαμεν τὸ θαλάσσιον λουτρόν μας, τὴν ψυχρολουσίαν μας, τὸ παγωμένον μας ποτήρι τοῦ νεροῦ! Ἀλμυρὸν ἢ γλυκόν, ἁπλῶς δροσερὸν ἢ κατάψυχρον, τὸ νερὸν τὸ καλοκαίρι δὲν εἶνε ὁ μεγαλήτερός μας εὐεργέτης;

Διέκοψα τὴν ἐπιστολήν μου διὰ νὰ πιῶ ἀκόμη ἕνα ποτήρι... Ἀχ, τί ὡραῖον ποῦ ἦτο!... Ποῖον ποτὸν τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης θὰ ἠμποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐχάρισεν ἡ φιλόστοργος φύσις!.. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ κανείς, πρέπει νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν θέσιν ποῦ εὑρέθη προχθὲς ἕνας μικρὸς φιλικὸς ὅμιλος, τοῦ ὁποίου ἀπετέλουν μέρος. Εἴχαμεν ἀναγκασθῇ νὰ κάμωμεν πολὺν δρόμον εἰς ὥραν τῆς ἡμέρας θερμήν. Κατάκοποι, ἐξηντλημένοι, διψασμένοι, ἐπέσαμεν εἰς ἕνα κῆπον τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

— Τί θὰ πάρετε; μᾶς ἠρώτησεν ὁ περιποιητικὸς ὑπηρέτης.

— Νερὸ καὶ καφέ! εἶπεν ἕνας κύριος.

—Νερὸ καὶ λουκούμι! εἶπε μία κυρία.

— Νερὸ καὶ κανένα φροῦτο! εἶπε μία ἄλλη.

—Μόνον νερό! ἀνέκραξεν ἕνας κύριος.

— Κ' ἐγὼ μόνον νερό, καὶ σοῦ τὸ πληρώνω γιὰ σαμπάνια, προσέθεσεν ἕνας ἄλλος.

Καφέδες, λουκούμια, φροῦτα, μπύρες, ἔμειναν κατὰ μέρος. Καὶ ὅλοι ἔπεσαν στὸ κρύο νερό, στὸ νεράκι... Ἔφυγεν ἀμέσως καὶ ἡ κούρασις καὶ ἡ δυσθυμία. Ζωηροὶ καὶ εὔθυμοι, ἀρχίσαμεν νὰ... ὑμνολογοῦμεν τὸ νερό. Τότε ἐνθυμήθη κάποιος καὶ τὸν στίχον τοῦ Πινδάρου:

— Ἄριστον ὕδωρ!

— Ὤ, εἶπεν ἕνας ἄλλος· αὐτὸ δὲν εἶνε ὕδωρ, εἶνε νερό. Ὕδωρ μπορεῖ νὰ εἶνε τὸ ἀπεσταγμένον τοῦ φαρμακείου. Ἀλλὰ ἕνα νερὸ τόσο φρέσκο, τόσο κρύο, πῶς νὰ τὸ 'πῇς ἀλλοιώτικα ἀπὸ νερό;

— Καὶ ὅμως, εἶπε μία κυρία, καὶ τὸ νερὸν εἶνε παναρχαία λέξις. Νομίζω ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Νηρέα καὶ τὰς Νηρηΐδας. Καὶ ὁ λαός μας σήμερα δὲν ἔχει Νεράϊδες;

— Ἡ Νεράϊδες τοῦ λαοῦ μας, ἐξήγησε τότε ὁ ἄλλος, ἔχουν σχέσιν μὲ τὰς Νηρηΐδας τῶν ἀρχαίων, ὄχι ὅμως καὶ μὲ τὸ νερόν. Τὸ νερὸν εἶνε νέα λέξις, βυζαντινή. Καὶ ξεύρετε πῶς ἐπεκράτησε; Τὸ ἐπίθετον ἀντικατέστησε σιγὰ-σιγὰ τὸ οὐσιαστικόν. Ἔλεγαν τότε «νεαρὸν ὕδωρ», δηλαδὴ φρέσκο. Συχνὰ ἐζητοῦσαν μόνον νεαρόν, παραλείποντες ὡς ἐννοούμενον τὸ ὕδωρ. Ἀπὸ τὸ νεαρὸν λοιπὸν ἔγεινε τὸ νερόν, καὶ αὐτὸ πλέον ἐσήμαινεν ὕδωρ. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ οὐσιαστικοῦ διὰ τοῦ ἐπιθέτου εἰς τὴν γλῶσσαν παρατηρεῖται συχνά. Οἱ βυζαντινοὶ ἔλεγαν «σηκωτὸν ἧπαρ», καὶ ἀπὸ τὸ σηκωτὸν αὐτό, εἰς τὴν γλῶσσάν μας, τὸ ἧπαρ ἔγεινε σηκώτι.

Ἀρχίσαμεν μὲ τὸν Πίνδαρον κ' ἐτελειώσαμεν μὲ γλωσσολογίαν. Ἀλλ' ἴσως ἐμάθετε κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρατε: Ἀπὸ ποῦ παράγεται ἡ κοινοτέρα λέξις τῆς νέας μας γλώσσης.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΟΧΑΙ

1.

Τὰ Φάληρα τὸ κῦμα δέρνει
κι' ἡ θάλασσα στεφανωτὴ
δροσούλα μυρωμένη φέρνει
σ' ὅποιον κοντὰ της περπατεῖ.

Γύρω στὰ βρότσαλα, στὴν ἄμμο
παίζουν ἀμέριμνα παιδιὰ
στρωμένα, καθισμένα χάμω
στὴν Φαληριάτικη ἀμμουδιά.

Καὶ φεύγουν βάρκες μὲ πανάκια
κι' ἔρχονται πάλι μερικές,
γοργὲς σὰν τὰ περιστεράκια
καὶ πάλι σὰν κι' αὐτὰ λευκές.

2.

Γαλάζιο κῦμα τὴν Καστέλλα
μόνο στὰ πόδια τὴν φιλεῖ,
σὰν μιὰ πανώμορφη κοπέλλα,
σὰν κόρη τῆς στεργιᾶς ψηλή,

Ποῦ ἡ γῆ στὰ χέρια της τὴν ἔχει
καὶ τὴν κρατεῖ μὲ τί χαρὰ
καὶ κάτω ἡ θάλασσα τὴν βρέχει
—τὴν περιζώνει μὲ νερά!

3.

Ἡ Κηφισιὰ μ' ἀνθοὺς γεμάτη,
μὲ παλατάκια ζηλευτά,
καὶ τὸν ἀδιάφορο διαβάτη
τὸν κάνει εὐθὺς καὶ σταματᾷ

Κι' ὅμως τί πρῶτο νὰ ζηλέψῃ
τί δεύτερο καὶ τί στερνό;
ὅτι στὴ γῆ εἶνε νὰ πιστέψῃ
ἢ μὴ ψηλὰ στὸν οὐρανό;

Στοῦ Παραδείσου τάνθη πλάτ
καὶ σὲ κρυστάλλινα νερά,
ποῦ πάντα κάθε τι γελάει,
παντοῦ σκορπίζωντας χαρά;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — *Ὁ Νικόλας Καρακᾶς εὑρέθη τυχαίως καὶ ἐν ἀγγοιᾳ τοῦ εἰς τὸ ἀεροπλοιον τοῦ κυρίου του Ἀβραὰμ Οὐίξων, μετὰ δύο ἀγνώστων, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ὡς νυκτοκλέπτας. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄγνωστοι εὑρίσκονται τώρα λιπόθυμοι εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν, ὁ δὲ πιστὸς ὑπηρέτης εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ φεύγοντος ἀεροπλοίου. Ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ μεγάλη του ἔκπληξις, ἡ πρώτη του σκέψις ὑπῆρξε νὰ σώσῃ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο μηχάνημα, νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ κήπου, σῶον καὶ ἄβλαβές. Πρὸς τοῦτο ἐδοκίμασε νὰ κινήσῃ τὸ πηδάλιον. Ἀλλ' ὁ χειρισμός του ὑπῆρξεν ἄτυχὴς καὶ τὸ ἀεροπλοιον, ἀντὶ ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν, ἐκλονίσθη κ' ἐκινδύνευσε νὰ ναυαγήσῃ. Κατῆλθε μάλιστα καὶ κατέστρεψε τὰς στέγας δύο ὑψηλῶν οἰκιῶν τοῦ Σικάγου. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Εὐτυχῶς, μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἡ ἕλιξ καὶ αἱ πτέρυγες ἐκινήθησαν πάλιν μόναι των καὶ τὸ ἀεροπλοιον ἀνέβη, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὁμαλῶς. Τώρα προχωρεῖ ἄλονὲν, φεύγει... Ὁ ἄμεσος, ὁ μέγας κίνδυνος παρῆλθε.*

Εἰς τὴν τύχην !

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἀνακτᾷ ταχέως τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἐνθυμεῖται ἀμέσως τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ.

Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Χωρὶς δισταγμόν, πιάνει πάλιν τὰς λαβὰς τοῦ τροχοῦ καὶ σιγά, πολὺ σιγά, τὸν στρέφει ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιᾷ. Ἡ στροφὴ αὕτη εἶνε πολὺ μικρὰ βεβαίως, διότι τὸ ἀεροπλοιον δὲν παρεκλίνει οὔτε ἕνα δάκτυλον.

Ὁ Νικόλας στρέφει ἀκόμη τὸν τροχόν, συμπληρώνει ὁλόκληρον τεταρτοκύκλιον, ἀλλὰ καὶ πάλιν καμμία ἀλλαγὴ διευθύνσεως.

Ἀνήσυχος, ὁ ὑπηρέτης συμπληρώνει ἡμικύκλιον, ἔπειτα κάμνει μίαν ὁλόκληρον στροφήν, ἔπειτα δύο, τρεῖς, τέσσερας στροφάς.

Ἀλλὰ τὸ ἀεροπλοιον τοῦ ἰατροῦ ἐξακολουθεῖ ἀπαρεγκλίτως τὸν πρῶτον του δρόμον.

Ταραγμένος, ἔντρομος, — καὶ ποῖος εἰς τὴν θέσιν του δὲν θὰ ἦτο ; — ὁ Νικόλας Καρακᾶς λησμονεῖ κάθε φρόνησιν καὶ στρέφει τὸν τροχὸν συνεχῶς καὶ παραφόρως.

Τότε μόνον ἐννοεῖ τί συμβαίνει καὶ γίνεται κάτωχρος...

Εἴτε διότι τὸ πηδάλιον δὲν εἶχε προσαρμοσθῆ ἀκόμη εἰς τὸ ἀεροπλοιον, εἴτε διότι τὸ εἶχε χαλάσῃ ἡ σύγκρουσις μὲ τὰς ὑψηλὰς οἰκίας τοῦ Σικάγου, ὁ τροχὸς εἶνε ἐλεύθερος καὶ δὲν κινεῖ τίποτε.

Μ' ἓν πήδημα, ὁ Νικόλας Καρακᾶς ὁρμᾷ εἰς τὴν πρῶραν, ἔπειτα εἰς τὴν πρύμνην.

Οὔτε ἴχνος πηδαλίου !

Τὸ ἀεροπλοιον τοῦ ἰατροῦ Οὐίξων προχωρεῖ, ἀλλ' εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, ὅπου θέλει, ὡς ἄλογον ἀφηνιασμένον, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπακούει πλέον εἰς τὸν ἀναβάτην.

Παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς μηχανῆς του καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ρευμάτων, παρασύρει τὸν Νικόλαον Καρακᾶν μὲ μίαν πτῆσιν τρελλήν, ἀνυπότακτον, πρὸς τὸ μυστήριον, πρὸς τὸ ἄγνωστον ἴσως πρὸς τὴν καταστροφήν.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ προξενεῖ εἰς τὸν δυστυχῆ ὑπηρέτην φόβεραν ἐντύπωσιν.

Μὲ ὅλον τὸ θάρρος, μὲ ὅλην του τὴν δραστηριότητα, ἀπελπίζεται, καὶ ἐπί τινας στιγμὰς μένει στηριγμένος, εἰς τὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος, ἀποσβολωμένος, κυττάζων γύρω του χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε.

Θὰ ἐγκαταλειφθῇ λοιπὸν εἰς τὴν τύχην του, θὰ παρασυρθῇ οὕτω χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν ;

Ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν.

Ἀφοῦ τὸ ἀεροπλοιον δὲν εἰμπορεῖ νὰ κυβερνηθῇ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως, πρέπει τοὐλάχιστον νὰ καταβῇ, νὰ προσεδαφισθῇ, νὰ παύσῃ τὸν τρελλὸν του δρόμον.

Τότε ἴσως, λυόμενον μετὰ προσοχῆς, θὰ ἠμποροῦσε νὰ μετακομισθῇ εἰς τὸ Σικάγον, καὶ ὅσον μεγάλη ἂν θὰ ἦτο ἡ ζημία, δὲν θὰ ἦτο τουλάχιστον ἀνεπανόρθωτος.

Καθὼς βλέπετε, ὁ Νικόλας Καρακᾶς δὲν ἀπηλπίζετο παρὰ διὰ τὸν κύριόν του καὶ ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο παρὰ πῶς νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ σῶαν τὴν θαυμασίαν του μηχανήν.

Διὰ τὴν κινδυνεύουσαν ζωήν του ὁ γενναῖος καὶ πιστὸς ὑπηρέτης δὲν ἐφρόντιζε διόλου. Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὴν συλλογισθῇ !..

Δύο ἄγνωστα πρόσωπα.

Προχωρεῖ τώρα πρὸς τὴν καταπακτήν, ὅταν, ὠχραί, ἀνήσυχοι, δύο κεφαλοὶ ἐμφανίζονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ καταστρώματος καὶ ἔπειτα, ἔξαφνα, δύο σώματα ἀνακύπτουν, δύο κορμοὶ ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τεσσάρων ποδῶν, καὶ, ὡς ἐὰν ἐξῆλθον ἀπὸ ἁγιοβασιλιάτικο κουτάκι μ' ἐλατήριον καὶ μ' ἔκπληξιν, οἱ δύο ἄλλοι ἀκούσιοι ἐπιβάται τοῦ ἀεροπλοίου τοῦ ἰατροῦ Οὐίξων, εὑρίσκονται ὄρθιοι ἐπὶ τοῦ δώματος, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὸν Νικόλαν Καρακᾶν.

Εἰς τὴν ἐξαφνικὴν ἐμφάνισίν των, ὁ ὑπηρέτης ὀπισθοχώρησεν ἔκπληκτος.

Τῷόντι, δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τοὺς δύο ἐκείνους δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη τῷ εἶχε δώσῃ ὡς συντρόφους. Ἀλλ' ἡ παρουσία των τῷ ὑπενθυμίζει, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἡ κυρία αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ ποῦ ἔγεινε, καὶ τοῦτο τὸν ῥίπτει ἀμέσως εἰς τρομερὰν καὶ μανιώδη ὀργήν.

Ἑτοιμάζεται νὰ τοὺς ὑβρίσῃ, νὰ τοὺς προκαλέσῃ, ἴσως νὰ τοῖς ἐπιτεθῇ.

Ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν κάμνουν οὔτε βῆμα.

Μὲ ὑπομονήν, μὲ ἡσυχίαν, τὸν ἀφίνουν νὰ πλησιάσῃ, νὰ τὰ 'πῇ, νὰ ξεθυμάνῃ. Καὶ ὅταν ἀθμαίνων, ἔξαλλος, μὲ τοὺς γρόνθους ἀκόμη συνεσφιγμένους, παύῃ πλέον τὰς φωνάς :

— Συγγνώμην, μίστερ Καρακᾶ, προφέρει τότε ὁ ὑψηλότερος τῶν δύο μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐγένειαν, ἀποκαλυπτόμενος ἐνώπιόν του, θὰ ἔχετε τὴν ὑπερτάτην καλωσύνην νὰ μᾶς εἰπῆτε ποῦ εὑρισκόμεθα ;

Ἡ ἐρώτησις αὐτή, εἰς τοιαύτην στιγμήν, προξενεῖ εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἰατροῦ τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἀπομένει μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἀνίκανος πλέον νὰ προφέρῃ λέξιν.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνταλλάσσουν τότε βλέμμα καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε, ὁμιλήσῃ, προχωρῶν ἓν βῆμα, προσθέτει μὲ τὴν ἰδίαν εὐγένειαν :

— Πραγματικῶς, μίστερ Καρακᾶ, δὲν μᾶς γνωρίζετε καὶ ἐλησμονήσαμεν νὰ συστηθῶμεν.

Καὶ δεικνύων τὸν συντροφόν του :

— Ἀπὸ ἐδῶ εἶνε ὁ πλοίαρχος Χάρρυ Τζῆνφοκ, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν, ὁ δὲ ὑποφαινόμενος δοῦλός σας, ὁ μηχανικὸς Κῦρος Κοὺντ ἀπὸ τὸ Πιττσβοῦργον.

«Εἰς τὴν ἐξαφνικὴν των ἐμφάνισιν ὁ Νικόλας Καρακᾶς ὀπισθοχώρησεν ἔκπληκτος...»
(Σελ. 272, στ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΤΡΕΙΣ ΤΩΡΑ

Κῦρος Κοὺντ καὶ Χάρρυ Τζῆνφοκ.

Ἡ κατάπληξις τοῦ Νικόλα Καρακᾶ δὲν περιγράφεται.

Βεβαίως, ἐὰν ἐπερίμενε κάτι ἐκ μέρους τῶν δύο συντρόφων, τοὺς ὁποίους τῷ ἐπεβάλετο ἡ τύχη, δὲν ἦτο οὔτε ἡ ἐρώτησις ἐκείνη, οὔτε, πολὺ ὀλιγώτερον, ἡ παράδοξος αὐτὴ σύστασις.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀποκρίνεται λέξιν. Ἔξαφνα ὅμως ἡ μνήμη τῷ ἐπανέρχεται.

Ἐνθυμεῖται ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἐρρίφθησαν ἐμπρός του, τὰ εἶχεν ἀκούσῃ καὶ ἄλλοτε.

Ποῦ ;... Δὲν εἰξεύρει πλέον... Ἀλλὰ συγκεντρώνει τὰς ἀναμνήσεις του καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ἐνθυμεῖται.

Εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν δύο ἐπισκεπτῶν, τοὺς ὁποίους εἰσήγαγε, πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἰατροῦ, τὴν ὡρισμένην διὰ τὰς ἐπισκέψεις ὥραν.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος διεβίβασε τὰ ἐπισκεπτήρια των, ἀφοῦ τὰνέγνωσε... Ναί, ναί, τώρα τὸ ἐνθυμεῖται καλά.

Ἀδιαπτώτως, μὲ κίνδυνον νὰ δεχθῇ καμμίαν ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν, ἐὰν ἡ μνήμη του τὸν ἠπάτα, προχωρεῖ τολμηρῶς πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σελήνη ἐξέρχεται ὁλόκληρος ἀπὸ τὰ σύννεφα.

Ὑπὸ τὸ ζωηρὸν της φῶς ὁ Νικόλας Καρακᾶς παρατηρεῖ τὰ πρόσωπα τῶν συνεπιβατῶν του καὶ τοὺς ἀναγνωρίζει.

«Σκύπτουν καὶ κυττάζουν ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα...»

Εἶνε τῷόντι οἱ ἐπισκέπται τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Εὐρωστοι, καλοκαμωμένοι ἄνδρες καὶ οἱ δύο μὲ χαρακτηριστικὰ διόλου ἀντιπαθητικά, μὲ ἕψιν διόλου ἀνησυχαστικήν.

Ὁ πρῶτος, ὁ ὑψηλότερος, ὁ μίστερ Κῦρος Κοὺντ, ἔχει τὸ μέτωπον δεμένον μ'ἕνα μανδήλι, τὸ ὁποῖον φέρει ἴχνη αἵματος.

Ὁ Καρακᾶς γνωρίζει καλὰ τὴν αἰτίαν...

Εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκυλίσθη πρῶτος εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν, μόλις ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος.

Ὁ δεύτερος, ὀλίγον νεώτερος, κοντότερος καὶ λεπτότερος, χωλαίνει ἐλαφρῶς. Εἶνε ὁ πλοίαρχος Χάρρυ Τζῆνφοκ.

Ὁ Ἕλλην, βέβαιος πλέον, ἤδη σχεδὸν, ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάμῃ μὲ κακούργους, ἀποφασίζει νὰ τοὺς πληροφορήσῃ.

(*Ἕπεται συνέχεια*) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ δένδρον τοῦ κρεμασμένου

Τὸ δένδρον αὐτὸ εὑρίσκεται εἰς μικρὸν δάσος, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως Μπήδφορ. Περιεργότατος εἶνε ὁ κορμός του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σχηματίζονται δύο χερούλια ὡς ὑδρίας. Ἀπὸ τὸ δένδρον αὐτό, τῷ 1820, ἐκρεμάσθη κάποιος περιβόητος κακοῦργος καὶ ἔκτοτε εἰς τὸν τόπον ὀνομάζεται «τὸ δένδρον τοῦ κρεμασμένου».

Περίεργη γάστρα

Ἕνας σιδηροδρομικὸς φύλαξ, κατοικῶν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μελούνου (Γαλλία), ἐφύτευσε μίαν τριανταφυλλιὰν εἰς ἕνα παληοπάπουτσο. Ἡ παράξενη αὐτὴ γάστρα, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εὑρίσκεται εἰς τὸ παράθυρον τοῦ οἰκίσκου τοῦ φύλακος, καὶ οἱ ἐπιβάται τῶν ἁμαξοστοιχιῶν ποῦ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν βλέπουν μὲ πολλὴν περιέργειαν.

Εὔκολη Ζωγραφική

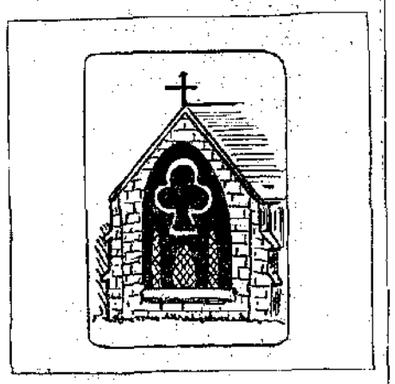

Ἀπὸ κάθε τραπουλόχαρτον εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε μίαν εἰκόνα (ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰς φιγούρας), ἐὰν χρησιμοποιήσετε τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν καὶ τὴν συμπληρώσετε μὲ τὴν πέννα σας ἢ μὲ τὰ πινέλα σας.

Ἡ εἰκών, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐδῶ, εἶνε ἕνας ἄσσος σπαθί, ὁ ὁποῖος συνεπληρώθη καὶ μετεβλήθη εἰς πρόσοψιν ἐκκλησίας.

Ἐκτὸς τῆς ζωγραφικῆς τέχνης, χρειάζεται καὶ κάποια εὐφυΐα, ἐφευρετικότης, διὰ νὰ συνδυάζετε τὰ διάφορα σχήματα.

Ἀλλὰ θὰ σᾶς δώσωμεν, πρὸς ὁδηγίαν, καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

[*Ἐστ. ὑπὸ τοῦ Ξενητευμένου Γυμνασιόπαιδος*]

Α	ΠΑ	ΡΩ	ΛΟΝ	ΒΕ
ΠΕ	ΘΗ	ΝΟΝ	ΡΙ	ΤΡΟΥ
ΝΟΝ	ΛΙΣ	ΝΑΙ	ΟΙ	ΛΙ
ΔΙ	ΣΙ	ΜΗ	ΡΟ	ΠΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἄνω συλλαβαί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα ἓξ πρωτευουσῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***.

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 32ου φ.

Γαλλία, Ἀγγλία, Ἰταλία, Ρωσσία, Αὐστρία.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ

Λέγουν πῶς ἠδράμε τὰς προλήψεις μόνον γιὰ νὰ μᾶς γίνεται ἡ ζωὴ πιὸ ἄσχημη καὶ μὲ περισσότερες φροντίδες. Δὲν θέλω νὰ 'πῶ, πῶς ἔχουν ἐντελῶς ἄδικο· μοῦ φαίνεται μόνον πῶς δὲν 'μποροῦμε νὰ τὸ 'κοῦμε γιὰ ὅλες· εἶνε καὶ μερικὲς ποῦ μᾶς δίνουν στιγμὲς εὐτυχισμένες καὶ μᾶς χαρίζουν ἔμμορφες ἐλπίδες. Μιὰ τέτοια εἶνε ἡ πρόληψις ποῦ ἔχει ὁ ἁπλὸς λαὸς γιὰ τὸ τριφύλλι, ὅταν—καὶ εἶνε ἀρκετὰ σπάνιο — εὑρεθῇ μὲ τέσσαρα φύλλα: Πιστεύουν ὅτι φέρει εὐτυχίαν.

Ἴσως δὲν λέει πάντα τὴν ἀλήθεια ὁ μικρὸς αὐτὸς προφήτης, πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι αἰσθανόμεθα κάποια χαρά, ὅταν μᾶς τύχῃ ναῦρωμε κανένα. Νά, λοιπόν, ποῦ ἀληθεύει ἐν μέρει, τὴν ἴδια μάλιστα στιγμὴ, ἡ προφητεία του. Εἶνε καὶ αὐτὸ κάτι!

Τὴν περασμένη ἄνοιξι καθώμουν μιὰ μέρα σ' ἕνα πάγκο τοῦ κήπου μας. Στὴν ἀντικρυνὴ κώχη μιὰ παπαροῦνα κατακόκκινη μοῦ ἔκουνοῦσε τὸ χαριτωμένο φουντωτό κεφαλάκι της, σὰν νὰ με προσκαλοῦσε· μ' ἀρέσει πολὺ τὸ λουλοῦδι αὐτὸ κι' ἔτρεξα νὰ τὸ κόψω. Ἦταν ἡ πρώτη ποῦ ἔβλεπα. Ἐκεῖ σὲ μιὰ ρίζα τριφυλλιῶν, φυτρωμένη σιμά της, ἤβρα δυὸ τετράφυλλα. Μὲ πόση χαρά, Θεέ μου, τ' ἅρπαξα. Πόσας ὑποσχέσεις, μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι μοῦ ἔδιδαν.

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ 'μιλούσαμε 'στὴν ἴδια θέσι μὲ μιὰ φίλη μου, ποῦ ἀγαπῶ πολύ. Ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ καὶ ἤμαστε καὶ ἡ δυὸ λυπημένες. Ἐκκεπτόμουνα νὰ τῆς δώσω κάτι γιὰ ἀνάμνησι. Ἐκεῖ ποῦ σκοτισμένη ναῦρω τὸ κατάλληλο δῶρο, ἐπαιζα τὸ ρολόγι μου, τὸ ἄνοιξα μηχανικῶς ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά. Αἰσθάνθηκα κάτι, ποῦ ἔπεσε στὸ χέρι μου· ἔλαφρά, σὰν νὰ μ' ἐχαϊδευε: Ἦταν τὰ δυὸ τριφύλλια, ποῦ εἶχα κλείσει ἐκεῖ τὰ ἐπῆρα πάλι μὲ προσοχή, ἔβαλα τὸ ἕνα στὴ θέσι του καὶ ἔδωσα τὸ ἄλλο τῆς φίλης μου μὲ τὴν εὐχὴ καὶ ἴσως μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι θὰ φανῇ σ' ἐκείνην ἡ μαγική του δύναμις.

Γιὰ δευτέρα φορὰ ἡ πρόληψις μοῦ ἔφερνε χαρὰ καὶ παρηγορὰ γιὰ τὸν χωρισμό μας, μὲ τὴν ἐλπίδα ποῦ μοῦδινε, ὅτι τὸ δῶρό μου θὰ καθιστοῦσε εὐτυχισμένο ἕνα ἀγαπητό μου πρόσωπο.

Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς

Η ΓΗΡΑΙΑ ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν μας ὑπάρχει μία τρισμέγιστος γηραιὰ πλάτανος. Πόσα ἔτη ἀριθμεῖ, οὐδεὶς γνωρίζει. Ἔχει σχῆμα στρογγυλώτατον, κανονικώτατον. Ὁ χρόνος καὶ ὁ κεραυνὸς τῆς ἐφείσθησαν καὶ ἰδοὺ αὐτὴ σήμερον ὑψώνει ὑπερηφάνως τὴν κορυφήν της, σχεδὸν προσφαύουσαν τὰ νέφη. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν δύνανται νὰ εἰσδύσουν διὰ τοῦ πυκνοῦ της φυλλώματος, ἡ δὲ σκιά της διαγράφεται τὴν νύκτα ἐπὶ σεληνοφωτίστου ἐδάφους ὡς μέγα ἀπειλητικὸν φάντασμα.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς γηραιᾶς πλατάνου ἀναπαύονται οἱ διαβάται. Οἱ χωρικοὶ κατὰ τὸ θέρος κοιμῶνται ὑπὸ τὸ κυκνὸν αὐτῆς φύλλωμα. Ἡ πλάτανος τοὺς προφυλάττει, ὁ δὲ ψίθυρός της εἶνε μυστηριώδης φωνὴ φιλοστόργου μητρός.

Δωδωναῖος

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Μέσα στῆς νύχτας
Τὴν ἤρεμη γαλήνη
Ποῦ τὸ σκοτάδι χύνει
Κοιμοῦντ' οἱ δρόμοι.

Ἀποσταμένοι
Ἀπ' τῆς μέρας τὴ ζάλη
Ἀπ' τοῦ κόσμου τὴν πάλη
Κοιμοῦντ' ἀκμῆ.

Ὅλα πέρα ἀτέλειωτοι
Σὰν γίγαντες πελώριοι
Στῆς γῆς γέρνουν πανώριοι
Τὴν κρύα ἀγκάλη.

Ἡ νύχτα ἐπάνω τους
Πέπλο διάπλατο ἁπλώνει
Ποῦ σὰν χλωμὸ σεντόνι
Τοὺς περιβάλλει.

Ἀπαλὰ σηκώνεται
Δροσάτ' ἀγέρι γύρω
Λές καὶ εἶνε τὸ μῦρο
Τ' ἀνασασμοῦ τους.

Στὰ οὐράνια κρέμεται
Ὁλόφωτη ἡ σελήνη,
Καντῆλι ποῦ φῶς χύνει
Στοὺς δρόμους τούτους.

Μακρυὰ ἀκούω
Νὰ κτυποῦνε σβυσμένες
Οἱ καμπάνες θλιμμένες
Σὲ μιὰ ἐκκλησία.

Παραπονιάρα
Ἡ φωνή τους δὲν ἀλλάζει,
Σὰν νανούρισμια μοιάζει
Μέσ' στὴν ἡσυχία.

Κρητικοπούλα

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

(Ρωσσικὸς μῦθος)

Κατά τινα Ρωσσικὸν μῦθον, εἷς φιλάργυρος ἔπεσεν ἐντὸς φρέατος.

Χωρικὸς διερχόμενος τὸν εἶδε καὶ ἔτρεξε νὰ τὸν σώσῃ.

— Δός μου τὸ χέρι σου, ἐφώναξε πρὸς τὸν φιλάργυρον, νὰ σὲ τραβήξω.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, μόλις ἤκουσε ὅτι πρόκειται νὰ δώσῃ, οὔτε ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ.

Τότε ὁ χωρικὸς ἤλλαξε τὴν φράσιν του καὶ εἶπε:

«Πάρε ἐδῶ τὸ χέρι μου!»

Καὶ ὁ φιλάργυρος μὲ προθυμίαν ἥρπασε τὴν χεῖρα τοῦ χωρικοῦ καὶ ἐσώθη.

Ὁ φιλάργυρος προθύμως καίρονει, ἀλλὰ δὲν δίδει ποτέ.

Γενναιόψυχος Ἕλληνις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ εὐγένεια τοῦ Τοτοῦ.

Ἕνας ἐπισκέπτης τοῦ λέγει:

— Σοῦ ἔφερα καραμέλες, ἀλλὰ θὰ σοῦ τὲς δώσω ὅταν θὰ φύγω.

—Ἔ, καλά! ἀπαντᾶ ὁ Τοτός· δώστε μοῦ της τώρα καὶ ἔπειτα φύγετε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παμφοῦς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[*Ἴδε φυλλάδιον 18ον, σελ. 147.*]

Ἡ μεγαλητέρα δυσκολία τοῦ πρὸς μετάφρασιν κειμένου ἦτο... ἡ εὐκολία του. Δηλαδὴ ἡ ἁπλότης του. Ἐχρειάζετο πολλὴ δεξιότης, διὰ νὰ μὴ κατάντησουν στρυφναὶ καὶ σχολαστικαί, αἱ μικραὶ ἐκεῖναι, κοιναὶ καὶ ξηραὶ φράσεις του. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ μεταφρασθοῦν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς καθημερινῆς ὁμιλίας. Χωρὶς ἐπιτήδευσιν, χωρὶς δυσκοήτους λέξεις καὶ χωρὶς πολυπλόκους συντάξεις. Ὅπως τὰς ἔγραφε καὶ ὁ Τολστόϊ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἀμμάτι αὐτὸ ἀπευθύνεται ὄχι πρὸς τοὺς σοφούς, ἀλλὰ πρὸς τὸν λαόν, πρὸς τοὺς χωρικούς, πρὸς τὰ παιδιά.

Οἱ περισσότεροι φίλοι μου τὸ μετέφρασαν τόσον λογιωτατίστικα, ὥστε οἱ ἁπλοὶ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸ ἐννοήσουν χωρὶς λεξικόν. Ἀφίνω τώρα τὰ μεταφραστικὰ λάθη ποῦ ἔκαμαν πολλοί· (ἐκεῖνο π: χ: τὸ «à son gré», τὸ ὁποῖον σημαίνει *κατὰ βούλησιν, κατ' ἀρέσκειαν, ὅποτε θέλει*, πόσοι ὀλίγοι τὸ μετέφρασαν ὀρθῶς!) Πρόκειται περὶ τοῦ ὕφους· ἐν γένει καὶ τῆς γλώσσης. Καὶ ἂν ἐπροτίμησα ἀπ' ὅλας τὴν μετάφρασιν τοῦ *Ρημαγμένου Κρούσσοβου*, εἶνε προπάντων διότι ἔγει τὸ ὕφος ἁπλοῦν καὶ μίαν γλῶσσαν ὁμιλουμένην, οὔτε ἀρχαίζουσαν σχολαστικήν, οὔτε πάλιν ἐντελῶς δημώδη.

Τοιαύτην καταλληλον γλῶσσαν μετεχειρίσθησαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ἀλλὰ τοὺς ὁποβιβάζουν τὰ μεταφραστικά των λάθη. Ἄλλοι ἀπεναντίας, ὧν καὶ γράψαντες σχολαστικά, ἔρχονται εἰς καλὴν θέσιν διὰ τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν ἀκριβειαν τῆς μετφράσεώς των.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ρημαγμένο Κρούσσοβο***, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀναστάσιος Τηλιγάδης*, [12Ε].—*Ἑλληνικὴ Θέατης*, [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δωδωναῖος*, [10 Ε].—*Ἑλένη Ἀθανασάκη*, [10Ε].—*Ἐξόριστος Ἀτθίς*, [9Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) *Κάρμε*.— *Σκληρίς*. — *Νίκη*. — *Βάρκα τοῦ Κανάρη*. — *Μπάρμπα-Γεώργος*. — *Ἰδιότυπος Σανθούλα*. *Ὀμηριάς*. — *Ἀθανάσιος Διάκος* — *Ἀεροναυτοπούλα*. — *Μητρικὴ Στοργή*. — *Σανθὴ Μουσμέ*. — *Νησάκι τῶν Γιωτίνων*. — *Ἐθνικὴ Σημαία*. — *Κρητ κοπούλα*.— *Φοιτητικὴ Συντροφιά*.— *Ἑλληνικὸν Ξίφος*.—*Κορίτνα*. — *Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ*. — *Βυζαντινός Ἀετός*. — *Ἀσύρματος Τηλεγράφος*.— *Ἔνδοξος Ἰωλκός*. — *Χάσν*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ 5Ε' εἰς ἕκαστον:) *Ἔνδοξος Στρατιώτης*. — *Χιὼν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*.—*Νέλκε*.—*Φωφὼ Ν. Τόζου*.—*Γαρδένια*.—*Παμφοῦς*.—*Σοφὸς Νέστωρ*.—*Ρομαντικὴ Σκιόφως*.—*Σωφρωζέτα*.—*Αἱματόβρυτος Ἑλληνικὴ Σημαία*.—*Μενέλαος Η. Ρόβλης*.—*Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα*.—*Θαλασσία Αὔρα* — *Χαραλάμπης Ε. Σούλης*.—*Γενναιόψυχο Ἑλλην*.—*Ἀνθισμένη Ἀγγαριά*.—*Μικρομέγας*. — *Ἐξόρ στος Βασιλιᾶς*. — *Φοῦλι*. — *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Στέλλα Βιολάντη*.—*Λόρις Α. Ἀμοιραδάκης*.—*Σημαιοφόρος Ἕλλην*.—*Ἀγριολούλουδο*.—*Ἄσπρος Κόρακας*.—*Μυστικός*.—*Φῶτος Τζαβέλλας*.—*Φίλεργος Χελιδών*.—*Ἄγιε-Σβῶσε*.—*Εὐτυχὴς Ψαρᾶς*.—*Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα*.—*Β θυνὴ Ἑλληνοπούλα*.—*Μέτος τῆς Ἀράδης*.—*Π λικὸς Ἀετός*.—*Ἀνδρέας Ι. Ξένος*.—*Κυριακὸς Δεμπόνος*.—*Ἐπτάφωτος Πλειάς*.—*Κραυγὴ Νίκης*.—*Δειγοπαθουμένη Ἑλλάς*.—*Τοῦ Κάμπου Τρελλολούλουδο*. — *Αἰθήριος*.— *Θριαμβεύουσα Ἑλλάς*.—*Λουκία Χαρ. Κυριακάτου*.—*Ἄγγελος τοῦ Πόνου*.—*Δικέφαλος Ἀετός*.—*Ἠλέκτρα Π. Ἰωαννίδου*.—*Μεσημβρινὸς Ἀστήρ*.—*Κασσιανὴ Θ. Κουρούκλη*.—*Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ*.—*Ἀλεξάνδρα Καστάνη*.—*Τῆς Δύσης τὸ Ροδόχωρια*.— *Ὑποκόμης τῆς Βραζελάνης*.—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*. — *Ἀνδρεῖος Ἄνδρειος*.—*Δόσποινα Ἀνδρ. Χοΐμη*.—*Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου*. — *Ἑλλάδα Ὀνειρεμένη*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Φώτιος Χ. Μουχτόπουλος*.— *Γεώργιος Ν. Κωτσῆς*.—*Χαραυγή*.— *Ἀττικὴ Δόξα*.—*Σταγὼν Δρόσου*.—*Λορελεΐ*.— *Εἰδώλον Ζωγράφου*.—*Γαβριέλλα Κ. Μαυράκη*.— *Ἀλκαῖος*.—*Μελαγχολικὸν Φθινόπωρον*. — *Βασίλισσα τῆς Κύπρου*.—*Δούλη Ἤπειρος*. — *Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι*.—*Παναγιώτης Δ. Χρηστόπουλος*.—*Κυδωνιάτης*.—*Ἴρις*.— *Φιλόπαρις Ἴων*.—*Κατίνα Ι. Μουσάτου*.— *Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης*.—*Ὀνειρον Δούλου Ἑλληνος*.—*Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἑλλάδος*.—*Ἄσπρος Ἀραπάκος*. — *Μαρία Σταθοπούλου*. — *Παρρίδα Ὀνειρεμένη*.—*Συριανὴ Αὔρα*.—*Ἰατρὸς τῶν Ψυχῶν*.—*Καλλίγραφα Μαλλιαροῦ*.—*Μοσκιά*.—*Συριανάκι*.—*Ὁ Δάλια*.—*Δημ. Κυριαζόπουλος*.—*Ἰωάννης Α. Σκληράκης*.—*Ἐλεύθερος Ἠπειρώτης*.—*Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*.—*Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου*.—*Ἑλλὰς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου*.—*Ἀμαρυλλίς*.—*Κόκκινος Βράχος*.—*Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας*.

Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. Τὸ *Ρημαγμένο Κρούσσοβο* παρακαλεῖται νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του, καὶ ὅλοι οἱ βραβευθέντες νὰ ὁρίσουν ποῖα τομίδια τοῦ παιδικοῦ πνεύματος ἐπιθυμοῦν ὡς βραβεῖον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 19 Ἰουλίου 1911

ΤΑ συνήθεα - συνήθη! Γ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν μᾶς ἀφίνουν πάλιν τόπον δι' ἀλληλογραφίαν. Ὥστε ἀπὸ λίγα λόγια ἐτὸν καθένα καὶ... ὑπομονή!

Καλῶς τὴ *Δούκισσα τοῦ Λάντσιν*, τὴν ἀγαπητή μου τεμπέλα... στὴν ἀλληλογραφία, ποῦ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ δυόμισυ μῆνες. Κ' ἐγὼ ἐδιάβασα αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα ποῦ μοῦ συνιστᾷ καὶ κάποτε θὰ τὸ δημοσιεύσω.

'Αμ' μὲ ἄρεσα θὰ προδιδάσθηκες καὶ σύ, ἀμφιβάλλεις, *Βάρκα τοῦ Κανάρη*;.. Πρὸς τὸ παρὸν τὰ συγχαρητήριά μου στὸ *Τρελλολούλουδο τοῦ Κάμπου* καὶ νὰ μοῦ γράφετε.

Κ' ἐγὼ νομίζω, *Εἶμαι Ζακυνθία*, ὅτι τὸ Σῆμά μου ἔπρεπε νὰ τὸ φοροῦν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν. Ἀλλά... κοστίζει, βλέπεις. Οὔτε ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ τὸ γαρίζω, οὔτε ὅλοι νὰ τὸ ἀγοράζουν.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς βαθμούς σου, *Ἀττικὴ Δόξα*. Καλὴ διασκέδασι ετ' Ἀμπελάκια. Ναί, ὡραῖον τὸ ψευδώνυμόν ποῦ σκοπεύεις νὰ πάρῃς.

Σοῦ ἔστειλα τετράδια, *Εὐαίσθητος Καρδία*. Τὸ ψευδώνυμον ποῦ λέγεις, τὸ ἔχει μία φίλη μου ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, ἡ ὁποία ἀνταλλάσσει καὶ Μικρὰ Μυστικά.

Νὰ καὶ ὁ *Αἰγειρος* ποῦ ἐτελείωσε πλέον τὸ Σχολεῖον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν. Θὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἰς αὐτήν, ἂς εἶνε βέβαιος, ἀρκεῖ νὰ διατηρήσῃ τὰ προτερήματα ποῦ ἔδειξεν ὡς μαθητής.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, *Ἴρις*. Ἡ Γ' Κλήρωσις τῶν Δώρων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές, ἐλλείψει σήμερον χώρου. Ὁ Μ. Ναπολέων ἐγώρισε τὴν πρώτην του σύζυγον Ἰωσηφίναν Μπωαρνὰ καὶ ἐπῆρε τὴν Μαρίαν Λουΐζαν τῆς Αὐστρίας.

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, διατί θέλεις νὰλλάξῃς τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον; Ἐπιτρέπεται ἐὰν πληρώσῃς μίαν δραχμήν. Τὰ παίγνια διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς στέλλονται χωριστὰ ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις.

Δὲν ἐνεγράφη, *Λούμπατς Τηλέγραφε*, ὥστε εἰμπορεῖς. Αἱ παραγωγαί σου μοῦ ἐνθυμίζουν μίαν ἄλλην ἀστεῖαν, ὅτι τὸ *πηροῦνι* παράγεται ἀπὸ τὸ ἀπάρε ἕνα». Καὶ διὰ τὸ *μανικέτι* λέγουν ὅτι εἶνε «μανίκι καὶ ἕτι», συνέχεια δηλαδὴ τοῦ μανικιοῦ. Γελᾶς, ἔ;

Δρόσε τῆς Πρωΐας, ἀπερρίφθη ὡς παίγνιον. Τῶν καθυστερούντων λυτῶν τὰ ὀνόματα δημοσιεύονται μὲν εἰς τὸ κατόπιν φύλλον, ἀλλὰ σημειοῦται ἐντὸς παρενθέσεως ὁ ἀριθμὸς τοῦ φύλλου, διὰ τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ λύσις των.

Ὡραία ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μικρὸς Ἥρως, Παμφοῦς, Ἀεροναυτοπούλα, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, Νηρηΐς, Ὀμηριάς, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, Ὡραῖον Πήλιον, Θαλασσία Νύμφη, Ὀνειρον Δούλου Ἑλληνος* καὶ *Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου* (ὁ ὁποῖος διὰ τὸ βραβεῖον του, πρέπει νὰ ἐκλέξῃ τόμον τῆς δραχμῆς.)

Μεθαύριον, δηλαδὴ τὴν Δευτέραν ἢ τὸ πολὺ τὴν Τρίτην, θὰ δοθῇ εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης, μία νέα τρίπρακτος κωμῳδία τοῦ κ. Γρ Ξενοπούλου (Φαΐδωνος) μὲ τὸν τίτλον «Χερουβείμ». Οἱ μεγαλήτεροι εἰμποροῦν νὰ ὑπάγουν νὰ τὴν ἰδοῦν. Θὰ γελάσουν χωρὶς ζημίαν. Δὲν εἶνε βέβαια ἔργον εἰδικῶς διὰ τὴν νεολαίαν· Ἀλλὰ σχετικῶς μ' ἐκεῖνα ποῦ βλέπουν συνήθως εἰς ταθηναϊκὰ θέατρα, τάνηθικα, τὰπηγορευμένα, ὦ, μεγάλη διαφορά...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔστειλαν τόσα πολλά, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰναφέρω ὅλους τοὺς τίτλους. Λοιπόν:

Ἐγκρίνονται: Διάφορα ἔργα τῶν: *Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, Σημαιοφόρου Ἕλληνος, Σκληρᾶς Πραγματικότητος, Νηρηΐδος, Νυμφαίας, Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους, Δουκίσσης τοῦ Λάντσιν, Γλυκείας Ἐλπίδος, Λορελάϊ, Ἐθνικοῦ Παιᾶνος, Παρφοῦς, Μικροῦ Ἥρωος, Ξενιτευμένου Γυμνασιόπαιδος, Πύργου τῆς Βενετίας, Ἑλληνικῆς Δόξης, Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου. Ἴριδος, Ἀθανασίου Διάκου, Ἐξορίστου Βασιλιᾶ, Αἰγείρου, Βάρκας τοῦ Κανάρη, Ἠχοῦς τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Καραμπαμπούλα*. Ἀφίνω κατὰ μέρος μεταφράσεις, ἀνέκδοτα, παίγνια κτλ. Ἤ, εἴσθε εὐχαριστημένοι; Νὰ ἰδοῦμε τώρα τί θὰ 'πῇ καὶ ὁ κλῆρος...

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορὰ μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφὴν ἀόρων εἰς τὴν Διάπλασιν, ἐκ τῶν ἤδη συσημείωμένων.]

6ον ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπόλοιπον τοῦ 5ου Δελτίου δρ. 1.—

Νέαι εἰσφοραί: *Ἐπτάφωτος Πλειάς, λ. 50, Κραυγὴ Νίκης λ. 50, Ἠπειρωτικὴ Ἐλπὶς λ. 10, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες λ. 20, τῆς Δύσης τὸ Ροδόχωρια λ. 10, Ὀμηριάς λ.20, Εὐαίσθητος Καρδία λ. 50, Φοῦλι δρ. 2,50, Ἑλληνικὴ Δόξα λ. 70, Μικρὸς Ἀργοναύτης λ. 50, Κ. Οἰκονομίδης λ. 50, Ἑλένη Δασκαλάκη λ. 50, Ἰωμίνη Στάμου λ. 40, Κοίλα Παύλου λ. 40, Μ. Ἀλεξανδρῆ λ. 30, Ν. Βαμβακούλας λ. 20, Σ. Ἀντωνίου λ. 10.—*

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου δρ. 9,20, ἐξ ὧν δρ. 8 διεπέθησαν πρὸς ἐγγραφὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13 ἀπόρου, τὸ δὲ πλεόνασμα δρ. 1,20 μεταφέρεται εἰς τὸ Ἴον Δελτίον.

Ὑπολείπονται εἰσέτι 43 ἄποροι ἐκ τῶν συστημένων πρὸς ἐγγραφὴν καὶ ἀναμένω νέας εἰσφορὰς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος*, α. (Δ.Γ.) *Δάφνης Στέφανος*, α. (::/::) *Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου*, α. (Σ.Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : *ὁ Πόθος τῆς Κρήτης* (0) μὲ *Ὀπτασίαν Παραδείσου, Μαῖρα Μάτια, Γενναιόψυχον Ἑλληνίδα, Ἐξόριστον Ἀτθίδα, Ἀττικὴν Δύσιν* — *ὁ Παπαγάλος τοῦ Τσάρου* (0) μὲ *Μπάμπα-Γεῶργον, Ὁμηριάδα, Παμφώς, Ἀεροναυτοπούλαν, Ἀπόρθητον Σοῦλι, Δάφνης Κλωνάρι, Πριγκίπισσαν ἴδης Ἐρείκης, Νυμφαίαν* — *ἡ Δούκισσα τοῦ Δάντου* (0) μὲ *Ἄστρον Ἑσπερινόν, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν, Συριανὴν Αὔραν, Μασκώτ, Μακροκοτοίδων, Μόνωσιν, Μυοσωτίδα, Μικρομέγαν, Μικαέλαν, Ἰριδα, Ἀγράμπελην, Εὐζωνάκι, Ἀφρόκριμο, Ζαρίνην, Ὁ Δάλιαν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγήν· βραβεῖον ἔστειλα·) *Δάφνης Στέφανον* (τὰ βλέπεις!) *Πολικὸν Ἀστέρα* (εὖγε!). *Μικρὸν Ἀργοναύτην* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Δημ. Σ. Κόκ* (εἰς τὰ τῶν Συλλόγων δὲν ἀναμιγνύομαι·) *Θάλλον Ρόδον* (δύο τετράδια ποῦ μοῦ ἔστειλαν ὡς τώρα διὰ σέ, σοῦ τὰ ἔστειλα·) *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς* (ἔστειλα καὶ τὰ φύλλα 15 καὶ 16·) *Καραμπαμπούλαν* (γράφε μου λοιπόν·) *Κῦμα τοῦ Πόντου* (χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα·) *Πόθον τῆς Κρήτης* καὶ *Παπαγάλον τοῦ Τσάρου* (θερμότατα συλλυπήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ σας ἀγγέλου· αἱ παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν·) *Σωφραζέτταν* (τί φόβερὰ πυρκαϊά! ἔστειλα τὸν 22ον τόμον·) *Αὔραν τῆς Νεότητος* (καὶ ὅμως ἐκεῖ χάνονται·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ἔρανον· τετράδια ἔστειλα·) *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· αἱ λύσεις δεκταί· περιμένω καὶ τὴν ἐξομολόγησιν·) *Φοῖβε* (βεβαίως ἐλήφθησαν, καὶ θὰ τὸ ἴδῃς εἰς τὸ ἴον Δελτίον τοῦ Ἔρανου·) *Σταγόνα Δρόσου* (εὐχαριστῶ· δι' ὅσα γράφεις· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε, ἀλλὰ μὲ ἄλλο ψευδώνυμον·) *Πύργον τῆς Βενετίας* (ἔστειλα· ὁ ἀριθμός σου εἶνε 1552·) *Δορελάϊ* (ἔτσι νὰ γράφῃς, καθαρά·) *Κρητικοπούλαν* (ἐλήφθησαν·) *Ἱππότην τῶν Χρυσανθέμων* (ὄχι, φύλαξε τὴν ὀρεξίν σου διὰ τὸ Γενικὸν Ἀθλητικὸν Δημοψήφισμα τοῦ 1911·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔχει καλῶς·) *Νυμφαίαν* (ἔστειλα·) *Αἰθαιρίαν Μουσικὴν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἐλπίδα Δούλης Ἠπείρου* (ἐννοεῖ ὅτι ἂν εἰς τὸ ἴδιον φύλλον προτείνῃς ἀνταλλαγὴν εἰς τρεῖς, θὰ πληρώσῃς μόνον 25 λεπτά· ἂν προτείνῃς εἰς περισσοτέρους, θὰ προσθέσῃς 5 λεπτὰ διὰ κάθε λέξιν μετὰ τὰς τρεῖς πρώτας προτάσεις·) *Σημαιοφόρον Ἑλλήνα* (εὐχαριστῶ·) *Ἀγγελιαφόρον Ἑρμῆν, Τέλλον Ἄγραν, Ζήτω ἡ Ἕνωσις* (ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς δραχμῆς νὰ ἐκλέξῃς διὰ τὸ βραβεῖον·) *Πανελλήνιον Ἕνωσιν, Μπάμπα Γεῶργον*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19ην Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 9 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 16 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου

330. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε ἀμφίδιον
Τὸ ἄλλο μετοχή,
Κ' ἐν' Ἀθηναῖον ἐνδοξον
Σοῦ κόμνουν ἐτῆ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου

33'. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνα δύο
Μ' ἀντωνυμία,
Ποτόμι κάνουν, —
Τί εὐκολία!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐγῆς τῶν Ἐλπίδων

332. Στοιχειόγριφος

Ἐάν, φίλε, μὲ ζητᾷς,
Εἰς τὰ βάρη μ' ἀπαντᾷς.
Ἓν στοιχεῖον ἂν μοῦ σβύσῃς,
Νόμισμα θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Γ. Σαμπατάκου

333. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μαφίσῃς,
Εἶμαι πάθος μυαρόν,
Καὶ κακούργημα θὰ γίνω,
Ἂν μοῦ κόψῃς τὸν λαιμόν.
Ἐὰν πάλιν ἡμπορέσῃς
Νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ζῶον χρήσιμον ποῦ ζεύρεις,
Ἐμπροστά σου θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀεροναυτοπούλας

334. Γωνία

* + * * * * * * = Ἥρως ἡμίθεος
* + * * * * * = Διάσημος γυνή.
* * * + * * * * = Ἀρχαία βασιλόπαις
* * * + * * * = Πόλις τῆς Ἑλ)δος
* * + * * * * = Ἀσθένεια
* + * * * * * = Βασίλ. τῶν Θηβῶν
+ * * * * * * = Θεὸς Αἰγύπτιος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Ἀμαζόνος

335. Ἀποροσδόκητον

Ποῖον μῆνα τρώγομεν ὀλιγώτερον ψωμί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆ

336. Φωνηεντόλιπον

τν - δκαν - θ - νμν – πλμδν

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Α. Τρίκκα

337. Γρῖφος

Ὅσα
Ὅσα Ὅσα ἴον ἴον
Ὅσα **Ουκ** Ὅσα ἴον **τοπὶ** ἴον
Ὅσα **ΘΙΜς** ἴον ἴον
Ὅσα Ὅσα ἴον
Ὅσα
τὶ τὶ τὶ
σοῦ
τὶ τὶ
τὶ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παμφώς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δηλῶ εἰς τὴν «Διαπλασιακὴν Αὐτοκρατορίαν» ὅτι ἤλλαξα τὸ ψευδώνυμον. - *Δάφνης Στέφανος* (πρώην *Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις*). *(ΙΑ', 102)*

Μεταβαίνουσα χάριν λουτρῶν εἰς Βόλον ἐλπίζω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῶ μὲ τὰς ἐκεῖ λουομένας συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως.—*Νηρηΐς*. *(ΙΑ', 103)*

Ἀγαπητὴν *Κορίννα* εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας διὰ τὰ συγχαρητήριά της.
Δύναμις τῆς Θελήσεως *(ΙΑ', 104)*

Ἑλληνοπούλα, Ἑλληνοπούλες!! ὅπως ἐτέθη τελεία νίκη «Δόξης», ἄπαντες ἂς ψηφίσωμεν ὁμοῦ. *Θριαμβεύοντα Μεγαλοϊδεάτην.—Προεδρεῖον «Δόξης»*. *(ΙΑ,105)*

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς ψηφίσαντάς μας φίλους. Θριαμβεύομεν! Νίκη στοὺς Ἑνωτικούς.—*Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς* (διὰ πρωτεῖα), *Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης*.

Ἄπορο!!! *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς, Λατρευτὴ Πατρίδα, Ἰδανικὼν τῶν Ἑλλήνων, Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Κυματίζουσα Κυανόλευκος, Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, Λατρευτὴ Σταυροφόρα, Ἀδελφὴ Λευτεριά, Ἅρμα τῆς Νίκης*.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 32 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 273]

ΑΘΗΝΩΝ : Ἑλ. Κ. Μωραΐτης, Β. Δ. Κουσκουρῆς, Βηθλεὲμ Χρ. Δημητίτου, Θ. Γ. Σακελλαρίδης, Κλειὼ Γ. Σακελλαρίδου, Οὐρανία Γ. Σακελλαρίδου, Ἄλκης Κανέλλης, Γ. Α. Μακρίδης (31-32), Κ. Σούλης, Οὐράνα Φ. Βουτζινᾶ, Παμφώς, Τ. Α. Τριανταφυλλίδης, Δανάη Α. Τριανταφυλλίδου, Ἀδαμαντία Α. Τριανταφυλλίδου, Ἑλένη Β. Γιαννάρου, Παρασκευὴ Στ. Ματαρᾶ, Εὐρυδίκη Κωνσταντακοπούλου, Ἀναστασία Κωνσταντακοπούλου Σοφία Βλαχοπούλου, Καίτη Νικ. Τζαννετοπούλου, Εὐγενία Λαμπαδαρίου, Ἰωάν. Ε. Κωνσταντόπουλος, Σταγὼν Δρόσου, Θάνος Σπ. Ἀγγελής, Ἑλένη Δ. Κολοτούρου, Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Ἀφροδίτη Πάνου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Εὐάγγελος Σ. Σουλελές, Ἀττικὴ Δύσις, Φ. Θ. Κοσμωνᾶς, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Κούλα Ἡρ. Κατσιμάντη.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ : Ἰουλία Μιχαλακοπούλου.
ΑΝΔΡΟΥ : Α. Ι. Καραουλάνης, Π. Δ. Χρηστόπουλος, Ἀγλαΐα Χ. Κρητικοῦ.
ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ : Κωνστ. Εὐθ. Βλάμης (31) Ν. Εὐθ. Βλάμης.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ : Νίτσα Ἱερέως Πετροπούλου.
ΙΘΑΚΗΣ : Κ. Δ. Μαρούδας. Π. Σ. Χαλκιόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Ἰωάν. Α. Πρωτόκαππας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Βασιλικὴ Δ. Κλοτσώνη (31-32).
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Ἀσπασία Ἀδρ. Πυλαρινοῦ.
ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ : Δ. Ι. Βιτιάδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Μιχ. Α. Τρίκκας, Ν. Δημητρακόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Ναπ. Β. Μπεκιάρης, Ἀθ. Γ. Κατσαρός, Παπαφλέσσας.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ : Ἰ. Ψωμᾶς.
ΛΙΜΝΗΣ : Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Εὐαγ. Στ. Χαρίτων.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Ματίνα Ἀθ. Κατσιγιάννη, Μαρία Α. Καζακοπούλου.
ΠΑΜΩΝ : Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεργιάννη (31).
ΠΑΤΡΩΝ : Κ. Ι. Φαρμακίδης, Μαρία-Χριστίνα Λουρώτη.
ΠΥΡΓΟΥ : Ρεβέκκα.
ΣΠΕΤΣΩΝ : Κωνστ. Δ. Γεωργιάδης.
ΣΥΡΟΥ : Ἀργυρῆ Α. Σπουργίτου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Β. Βαμβακούλας, Ἀνναστ. Π. Παπαναστασίου (31-32).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Διλίκα Λαρδίκου, Πιπίτσα Λαρδίκου, Μαρίκα Π. Βόλτου, Ἐργάνη (31).
ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ-ΣΑΠ : Ἰουλία Ι. Πολυταρίδου, Ἀντ. Ι. Πολυταρίδης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Γ. Χ. Χρηστίδης (31), Κ. Σταυρίδης.
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ : Χρ. Ψαλτόγλου.
ΠΟΡΤ-ΣΑ-Ἰ-Δ : Π. Β. Ἀδάμ, Βασίλισσα τῆς Κύπρου (31), Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους (31).
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας) : Μάρθα Τριανταφύλλου (31).
ΣΜΥΡΝΗΣ : Ὁμηριάς (31)
ΧΙΟΥ : Καμάρι τῶν Γονέων.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: Γ. Χ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ΚΑΙΤΗ Ν. ΤΖΑΝΝΕΤΟΠΟΥΛΟΥ ὁδὸς Σκούφου 6-Β ἐν Ἀθήναις. Καὶ ὁ μὲν πρώτας ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τρεῖς.

Πλεονάζουν δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διάγων.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2122